

Berounka 1. – 9. července 1994

Účast: Vilda a Věra, Pavel, Petr, Libor, Hanka, Peršing, Bohouš, Jitka, Lucka

Pátek 1. července 1994 (Praha – Dolany): Okamžik startu naší vodácké dovolené, tentokrát na Berounce (jako jedna z mála byla toho žhavého léta splavná), lze jen stěží určit, a proto za něj považujeme otevření první z lahví bavoráčka, předem připravených přesně dle osvědčené receptury. To se odehrálo ve stanici metra Českomoravská za přítomnosti Petra, Pavla, Bohouše a Hanky. Takto osvěžena se tato čtveřice vydala směrem Smíchovské nádraží, kde se měla sejít s dalšími účastníky této akce. Tak se skutečně stalo, když přijela na místo schůzky Jitka se svojí kamarádkou Luckou. Všichni až na Pavla a Petra se přesunuli do vlaku, zatímco oni čekali na Láďu, leč marně. Nebylo se čemu divit, neboť již dávno seděl také ve vagónu, což šokovalo zejména právě Petra s Pavlem v okamžiku, kdy těsně před odjezdem dorazili za ostatními s tím, že se Peršing neobjevil.

Konečně se souprava dala do pohybu a my se pustili do degustace lihovin - bavoráka, meruňky s limonádou a rumu. Tak pravidelně, jak se vyprazdňovaly lahve, tak jsme se i odebírali na WC za svou přirozenou potřebou. První obtíž nastala při čtvrt hodinovém čekání ve Zdicích, kde si věren nařizoval: „Nepoužívat, jestliže vlak stojí ve stanici,“ protrpěl své Bohouš.

Nedlouho poté kolem nás prošel průvodčí zírající na nás takovým způsobem, že to Pavel okomentoval slovy: „Já se lekl, že chce napít.“ To už se ale Bohouš rozhodl pod vlivem vypitého alkoholu a poznámek o své umluvenosti nevypustit z pusy až do Chrástu ani slovo. Přes naši snahu, vyždímat z něj alespoň hlásku, vydržel. Naopak my všichni jsme museli provést urychlenou evakuaci vagónu, když Jitka pohledem z okna na ceduli označující jméno zastávky zjistila, že jsme v cíli naší cesty.

Na náměstí v Chrástu u Plzně jsme se stavili v [místní osvěžovně](#) na několik gambáčů a párků, přičemž nás šokoval Bohouš. Nikoliv tím, že začal opět mluvit, to koneckonců bylo zcela normální, ale tím, že začal kouřit. Poté jsme se vydali na cestu do kempu v Dolanech. Zmožení pekelným vedrem, díky němuž nám připadala, že je dlouhá asi sto kilometrů, jsme doň konečně dorazili.

Kemp se nacházel na mírně se zdvihající a táhnoucí se velké louce na pravém břehu Berounky. Vilda s autem dosud nepřijel, a proto jsme se uvelebili u venkovních stolků patřících k místní občerstvovně, kde Bohouš s neskrývanou radostí pozdravil jakéhosi potetovaného známého, jehož jsme otipovali na známost z nedalekých Borů. Spolu s vyličením všech svých nemocí za poslední půlrok nám pak podával pravidelně každých deset minut zpravodajství o tom, jaká se to stala neuvěřitelná úžasná náhoda, že se setkali právě zde. Chvillemi jsme tak začali litovat, že ukončil svého Bobříka velkého mlčení. V okamžiku, kdy jsme se dohadovali, zda ho dříve „vypnout“, nebo zabít dva psy, kteří se již drahnou chvíli proháněli v naší těsné blízkosti, se konečně objevili Vilda s Věrou vezoucí autem s přívěsem kanoe a bagáž.

Po postavení tábořiště jsme se vrátili k bufetu a zde se věnovali dalšímu pití lahvových Gambrianů a kořalky, zpěvu při hře na kytary Ládi a Pavla a sledování dvou místních exotů, jež jsme s ohledem na jejich atypický zjev označili jako Stevieho Wondera a Cyborga. Když jsme se dostatečně občerstvili a doplnili přes den vypocené tekutiny, přesunuli jsme se k ohýnku. Ten jsme si ale mohli dovolit jen díky tomu, že Vilda přivezl na vleku i dříví.

Opekli jsme si buřtíky, pokecali a pak šli spát. Noc byla stejně jako den nadprůměrně teplá, a tak Vilda, Věra, Petr a Pavel nakonec zvolili nocleh „pod širákem“.

Sobota 2. července 1994 (Dolany – Žíkovský Mlýn; 15,7 km): Ráno dorazil Libor, desátý a zároveň poslední člen naší výpravy, kterého sem i s lodí dopravil jeho brácha. Vilda pak odvezl bagáž k Žíkovskému Mlýnu a přivezen zpět Liborovým bratrem si nás vyzvedl u bufetu tvořeného starým oprýskaným kulatým autobusem. Odtud jsme se za nádherného počasí vydali v kánoích, při složení posádek: Vilda - Věra, Pavel - Hanka, Láďa - Bohouš, Petr - Jitka a Libor - Lucka, na cestu plnou soulodění, ale také volejů. Berounka stejně jako v několika dalších dnech plynula mírným proudem romantickým místy zalesněným údolím. Příjemné bylo to, že okolí řeky bylo v této oblasti poměrně řídké osídlené.

Bylo takové vedro, že jsme museli neustále doplňovat tekutiny, k čemuž nám krom našich zásob posloužil i občerstvovací stánek, na nějž jsme během cesty narazili. Stejně se z nás ale řinuly potoky potu a my byli rádi za každou chvíli, kdy jsme se mohli skrýt někde ve stínu.

Těsně před dojezdem do cíle se udála věc, která silně ovlivnila na další dva dny naše osudy. Láďa s Bohoušem u [Kacěrovského Mlýna](#) již nedokázali překonat svou žízeň a zamířili do putyky v Kacěrově. Ostatní dali přednost tomu, že nejprve doplují do cíle naší dnešní trasy - k tři kilometry vzdálenému [Žíkovskému Mlýnu](#), a do hospody v Kacěrově se vydají až odtud. Jenomže Peršing s Bohoušem se mezitím zavlazili a vyrazili na zbytek plavby ještě před jejich příchodem. U Žíkovského Mlýna ale nezůstali (ostatní sice již byli na cestě, ale bylo zde Vildovo auto a naše kánoe) a pokračovali dál a dál...

Cesta do [hospody v Kacěrově](#) byla dlouhá, a tak si ji Lucka, Jitka a Petr zkrátili stopem citroenu, který ještě hanebně nechali zatroubit v okamžiku, kdy míjeli ostatní. Když se pěšáci a stopaři opět setkali [v lokále](#), najedli se a trochu si vypili mozky. Krom tradičních párků zde nabízeli i vodáckou specialitu salám s cibulí a „ksichtovku“, jinak to ale byla malá a nepřilíš vábná špeluňka. Libor, jenž poněkud přebral, vedl po návratu do tábořiště ve chvíli, kdy již všichni ostatní ulehli „pod širák“, česko-německou konverzaci sám se sebou, když mluvil dvojhlasně v roli Čecha a Němce. Navíc si k tomu svítil baterkou na setrvačnick, jehož rachot silně připomínal pumpičku. Tento humorný zážitek nám zpříjemnil usínání ve volné přírodě u jezu na levém břehu řeky.

Láďa s Bohoušem, ztraceni a opuštěni bez věcí, přežili noc jediným možným způsobem. V kempu Kobylka, nacházejícím se o pět kilometrů dále po proudu u Liblína, chlastali jeden grog za druhým prokládajíc je kafem s rumem. Bohouš byl přitom jakýmsi soupitníkem nekompromisně označen za Dědka z Katapultů, což se mu přes veškerou snahu nepodařilo vyvrátit, a tak se raději zabalil do modré igelitové pláštěnky zapůjčené od Peršinga, usadil se na lavičku a pokoušel se spát. Důvodem tohoto zoufalého činu byl prostý fakt, že krom plavek, trička a bermud byla pláštěnka jediným „oděvem“, který měl Bohouš v tu chvíli u sebe.

Neděle 3. července 1994 (Žíkovský Mlýn – Lejskův Mlýn; 21,0 km): Vstávali jsme brzy a zatímco Vilda s Věrou vezli bagáž na další plánované tábořiště u Bohů s tím, že se vrátí pěšky k [Libštějskému Mlýnu](#) (3,5 km pod Žíkovským Mlýnem), kam jim sjedeme kánoe, ostatní se vydali na cestu. Bylo příjemně, neboť ještě tolik nepražilo slunko, a nad řekou se vznášel ranní opar odrážející sluneční paprsky do všech stran, což dokreslovalo kouzelné ničím nerušené ticho uprostřed krásné probouzející se přírody. Jen Jitka, vykonávající na tomto krátkém úseku pro přechodný nedostatek kormidelníků funkci zadáka, si to asi moc nevychutnala a k pobavení ostatních byl směr plavby její kánoe velmi nestálý. Stejně jako po celé délce jejího toku byla Berounka klidná a pomalá s dlouhými úseky bez proudu, jež předcházely častým většinou nesjízdným jezům.

U Libštejna jsme se přes naše původní předpoklady příliš nezdrželi, neboť Vilda a Věra dorazili nečekaně brzy. To bylo způsobeno tím, že během převozu auta s bagáží našli Láďu s Bohoušem, kteří vyjízděli z Kobylky nedlouho po ranním rozbřesku. Při šťastném setkání s Vildou a Věrou ale Bohouš po nočním prožitku, stejně jako Peršing, rezignoval na další dnešní plavbu, a mohl je tak odvézt zpět autem.

Poklidným splavováním plným srážček jsme se dostali do Liblína ležícího v půli plánované, ale jen ve třetině skutečné cesty. To jsme ale ještě v tu chvíli netušili, a tak jsme bez jakéhokoliv zaváhání navštívili místní restauraci. Krom Libora a Petra, kteří to psychicky nevydrželi a vrátili se k lodím, jsme sice chvíli museli čekat na uvolnění míst, ale zato jsme byli odměněni prvními normálními jídly po dvou dnech. Lucka a Jitka se navíc seznámily se skupinou obstarožních seladónů, kteří z toho byli evidentně na větvi. Nejkomičtější situace ovšem nastala v momentě, kdy šel Vilda ven z [hospody](#) pro Věru s radostnou zprávou, že jim Pavel a Hanka drží místa. Pingl jim totiž doslova před nosem zamkl dveře.

Na Berounce se v tento termín vyskytovalo tolik vodáků, že hospody zvyklé na návštěvy hrstky domorodců nezvládaly náporů zájemců o jídlo a pití. V Liblíně řešili extrémní poptávku po místech poněkud neortodoxní metodou spočívající v tom, že pouštěli dovnitř jen tolik lidí, kolik jich odcházelo. Vilda s Věrou se tak ke stolu dostali asi až po deseti minutách, když už byli Pavel s Hankou, kteří o zamykání vchodu nevěděli, celí nervózní, že budou muset pustit volná místa. Vše jsme si vynahradili asi dvouhodinovým pobytem, během něhož jsme spořádali řádné množství tekutin a pokrmů, včetně Rychtářovy jehly, jež sama o sobě vydala za dva chody. Navíc se pingl, působící na nás dojemem zmateného blázna, sekl při [kasírování](#) několika chybami asi o sto korun.

Žerty nás přešly po doplutí ke [Krašovskému Mlýnu](#) nedaleko Bohů, kde měli čekat Peršing s Bohoušem. Nebyli ani na břehu ani v hospodě, kde jsme se zmateni nastalou situací „zmrskali“ limonádami stáčenými do pivních lahví, a pak jsme v naději, že jsou na dalším možném tábořišti, znovu vyrazili.

V devět hodin jsme byli stále na řece. Navíc jsme byli poštipáni od komárů, jejichž agresivitu umocňoval podvečer. Štípance, které jsme se marně snažili trestat vražedným plácáním do stehů a jiných tělesných partií, jež se staly terčí jejich krvelačných útoků, už jsme přestali vnímat.

Dopluli jsme k [Lejskovu Mlýnu](#), kde jsme definitivně museli konstatovat, že role ztrácejících se malých černoušků tentokrát připadla nám. Naštěstí nám Věra vymodlila nocleh v jídelně zdejší rekreační chalupy, za což jsme blahorečili nejen jí, ale především personálu. Za mírný poplatek nás čekalo přespání na matracích položených na zemi mezi stoly. Ty jsme si navíc povlékli prostěradly a přikryli se peřinami. Vidina noclehu bez spacáků kdesi v lese se proměnila v naprosto nadstandardní luxus. Cítili jsme se sice jako bezdomovci někde v Charitě, ale přišlo to opravdu jako spása. Před usnutím - po vypnutí neustále mumlajícího výherního automatu - jsme se bavili Liborovými horory, v nichž se svým typickým humorem přísuzoval Peršingovi podobu mstícího se monstra. Netušili jsme totiž, že jsou s Bohoušem v celém případě nevinně, a že jsme se nesetkali jen díky nešťastné souhře náhod. Při čekání u Krašovského Mlýna se totiž dostali do křížku s místním fanatickým kulakem Konvalinkou, ústřední postavou několika publicistických televizních reportáží dokumentujících jeho pomatenost, díky které dospěl k názoru, že mu patří celé široké okolí včetně silnic, cest a přilehlých nemovitostí. A tak likvidoval traktorem a nákladňákem auta a jiný majetek chatařů a turistů, na které zde narazil. Před touto hrozbou museli tudíž ustoupit a navíc jsme se minuli zrovna v okamžiku, kdy přejížděli z jednoho místa na druhé.

Pondělí 4. července 1994 (Lejskův Mlýn – Skryje; 12,3 km): Po ranním [gulášku s pivem](#), jehož příprava k snídani byl další fantastický počín místního personálu, jsme lehce spluli do

Zvíkovce nacházejícího se přibližně v půli dnešní trasy. Zde jsme se, jelikož se jednalo o dopravní uzel, jímž museli chtít nechtít dříve či později projet, u mostu rozhodli čekat na Bohouše s Láďou. Kánoe a zejména pak žluté „parníky“, o nichž jsme si odůvodněně mysleli, ba přímo jsme byli přesvědčeni, že je nikdo krom nás nevlastní, jsme vytáhli na břeh, aby byly dobře vidět z mostu a tvořily tak znamení naší přítomnosti.

Ve spalujícím vedru, které nadále panovalo, a po obědě v jídelně, kde jsme opět narazili na seladony z Liblína, nám chmury z nejistého osudu zahnal pohled na asi patnáctičlennou skupinu vojácků pochodujících po protějším břehu. Tvořili ji asi patnáctiletí hošáci v uniformách U.S. Army vyzbrojení plastikovými samopaly, granáty, minomety a podobným arsenálem. Libor neodolal a když je přistihl na obědě bez bot, tak je vystupujíc v roli penzionovaného lampasáka sprdnuł za špatnou výstrojnú kázeň. Ještě, že je nechtěl degradovat!

Úkryt před pekelnou výhní nám poskytl most, v jehož stínu jsme později zakotvili část našich lodí a v jejich útrobách polehávali. Většina z nás však už neměla sílu ani k tomuto kroku a svalila se rovnou na břehu.

Konečně jsme se dočkali ztracené dvojice. Nebo jsme se ztratili my? Poté už nic nebránilo dopnutí do nepřiliš vábného pravobřežního kempu ve Skryjích. Postavili jsme stany na zbytcích neobsazené plochy, přičemž uličky mezi stany sloužily sotva k zapíchnutí kolíků, ale už vůbec ne k nějaké chůzi. Hned jsme se vydali uhasit žízeň do poměrně příjemné hospůdky, která nás ovšem doslova šokovala tím, že v ní došlo pivo! Z nouze jsme jej museli nahradit červeným vínem s kolou, bílým vínem s tonikem, vodkou, fernetem a jinými mixy či destiláty. Ty jsme si pro jistotu nechali donést rovnou v lahvích a rozlévání jsme si již zajišťovali sami.

Po zavíračce, zatímco ostatní šli do kempu, se přesunula čtveřice Petr, Pavel, Lucka a Jitka do nedaleké vinárny. Venku se rozpoutala bouřka, a tak zde při tanci pobýli poněkud déle. Petr se přitom málem sebeupálil vlastní cigaretou, zatímco Pavlovi sebral jakýsi zoufalý maniak z Liberce sluneční brýle a v evidentním pomatení smyslů s nimi utíkal ven v domněnání, že jsou jeho. Byl přitom pronásledován třemi hranáči, kteří s ním měli konflikt již předtím. Nebylo jich naštěstí třeba, neboť Pavel s Petrem ho během krátké chvíle tak psychicky rozložili, že brýle nejen vrátil, ale navíc za ně začal i platit.

Cesta do kempu se poněkud protáhla. Petr se totiž ujal role vůdce skupiny, ale ostatní bohužel vedl zkratkou, kterou by se, kdyby se včas neobrátili, dostali nejspíš někam na Křivoklát. Vše nakonec dopadlo dobře, správný směr byl vytyčen a záhy dorazili do tábořiště.

Úterý 5. července 1994 (Skryje – Višňová; 11,1 km): Již brzy ráno jsme byli neurvale vzbuzeni rány způsobenými zatloukáním hřebíků. Vypadalo to, že si snad někdo staví srub, ale byla to jen parta nadšenců opravujících si vor. Tato událost spolu s nedobрым dojmem z kempu nás vedla k urychlenému vyplutí směrem do Višňové. Jitka a Lucka, které si z jakýchsi pochybných pohnutek naplánovaly, že je Petr s Pavlem povezu ve spacáku, byly vyšplouchnuty, když se Petr posadil do kánoe k Pavlovi a přenechal jim svou loď. Zadácká čest byla zachráněna. Hanka se nalodila k Liborovi, ostatní posádky zůstaly beze změny. Během cesty nás zastihl krátký letní déšť, po němž však slunce opět vzplálo svou plnou silou. Bohužel jsme přitom nedopatřením minuli hospodu [U rozvěděíka](#), kde na nás ěekali Vilda s Věrou. Ti totiž opět pěváželi auto s bagáží a domluvili se s ostatními, že mezitím vyplují a setkají se s nimi práve u této proslavené hospody.

Po zabydlení se v kempu Višňová na levém břehu Berounky jsme se rozprchli do všech možných stran. Bohouš, Pavel, Petr a Hanka směřovali do nedalekých Roztok na večeri, při níž si dopřáli takové pochoutky jako ražniči či kraba. Lucka s Jitkou jely oblíbeným stopem též do Roztok, ale do jiné restaurace, Láďa, Libor, Vilda a Věra zůstali v kempovním bufetu. Zde jsme se nakonec sešli všichni, abychom se věnovali hře Prší, při níž bylo tolik hráčů, že

jsme byli nuceni lízat karty na dluh. Poté, co nás to zde omrzelo, jsme se přesunuli s výjimkou Jitky, Libora a Petra do místní „palírny“, kde Láďa rozjel pařbu na kytaru strhávajíc celou putyku. Jako vložka mu sloužil na příšerně rozladěné piano, ale dobře hrající místní klávesista. Postupně jsme privatizovali skleničky Coca-Cola Vildovi a Věře do výbavy čichajíc přitom smrduté aroma trávy, kterou zde kdosi v hloučku u piana kouřil. Náhle nás překvapil jeden totálně zdurovaný maník, jenž předtím celý večer vyžadoval na Láďovi zahrání Ovečky, tím, že si v deliriu nechal ostříhat své máničkové háro a své vlasy mu přinesl v rukou jako nějakou oběť bohům.

Po zavření palírny jsme se vrátili ke stanům, kde jsme dorazili zásoby fernetu. Neprozřetelně jsme se zmínili, že by nám Libor mohl jít držet místa v hospodě, až ráno otevrou, protože je už určitě vyspaný. A skutečně, stejně jako každý den i dnes stačily Liborovi asi čtyři hodiny spánku, což nám ze svého stanu potvrdil přísvědčením. Věra pak ještě pakovala rozjetého Vildu do stanu, stejně jako bába uklízečka Pavla z umývárny. Protože nepochopila, že jsme nevstali, ale jdeme teprve spát, spílala mu něco v tom smyslu, kdy má chudák vytírat, když už lidé vstávají tak brzy.

Středa 6. července 1994 (Višňová – Žloukovice; 17,1 km): Ušní bubinky trhající křik dítěte z nedalekého stanu vyvolávající dojem, že mu jeho rodiče právě odřezávají prsty a provádí na něm další nehumánní pokusy, nás vyhnal ráno na cestu, před ním a během ním nás zastihly dvě krátké letní bouřky. Tu první jsme přečkali schováni pod plechovým přístřeškem v kempu, před druhou nás ochránily pláštěnky. Po nich se však vždy opět udělalo krásně. Jízdu nám navíc zpestřily labutě, které jsme nakrmili chlebem. Za to se nám odvděčily tím, že nebezpečně atakovaly naše kánoe vyžadujíc si další příděl, a tak jsme byli nuceni je zahnat Liborovým dělbuchem.

V tomto úseku toku již divoká romantika skončila. Údolí, v němž jsme dosud pluli, se rozestoupilo a výrazně přibyla hustota osídlení v bezprostřední blízkosti řeky.

Namísto v původně plánovaném Nižboru jsme nakonec skončili ve Žloukovicích na příjemné malé a poměrně neobsazené loučce na pravém břehu, kde bylo navíc i připravené dříví na ohýnek. No ale stejně jsme zase vyrazili do místního [hostince](#), který jsme během večera zcela ovládli. Petr, Pavel, Libor, Jitka a Lucka se nejprve věnovali biliáru, ale brzy se přesunuli za ostatními do lokálu, neboť Petrovi upadl z tága hrot a musel jej přilepit žvýkačkou, aby neplatil za jeho poškození (dle vyvěšeného sazebníku pokud za zničení vypůjčeného náčiní). Zde Láďa právě rozjížděl ještě větší kytarovou pařbu než předchozí večer. Při ní se naše skupina proměnila ve zmltající se, chlastající a divoce tancující klubko těl. Petr do sebe nalámal baterii rumů, a pak tancovali s Liborem d'ábelský dancemix. Libora to tak inspirovalo, že je pojmenoval coby „Gambrinus kvintet“, přestože byli jen dva. Před Láďou se zatím nahromadila Žloukovická rumová kaskáda, tvořená malým panákem, velkým panákem a deckou. Za stálého hraní a tancování, do něž se zapojila větší část hostů hostince, a které se v jednu chvíli přeneslo i na záchodky, jsme protáhli zavíračku asi o tři hodiny. Poté se ještě Láďa, Pavel, Petr, Jitka a Lucka přesunuli asi na hodinu k ohni nesmysly blábolících pankáčů.

Čtvrtek 7. července 1994 (Žloukovice o den více): Dopolední deštík nám přišel vhod, neboť se při něm dobře spalo, avšak v poledne jsme se shodli na tom, že ve stanech se nedá dýchat a proto jsme vyrazili na čerstvý vzduch - do [hospody](#). Zde jsme se nejprve pobavili výrokem jakéhosi místního „organizátora pohřbů“ o „včerejším bordelu“ a pak se pořádně najedli. O oživení se starali Libor, Bohouš, Jitka a Lucka hrající karetní hry, jejichž pravidla buď vůbec neznali, jako byla Sedma, nebo si je jako v případě Mariáše upravovali podle svého. Snažili jsme také marně dát dohromady text písně včera zpívané jedním z vodáků v hospodě, která začínala: „Jsem totálně nasazený u hovnocucu...“ To již ale odešel spát Pavel, jemuž se

sečetly dluhy z předchozích dní. Ten den tak učinil čtyřikrát a spolu s následnou nocí naspal dohromady asi 25 hodin, což nejvíce šokovalo Libora, který stejný čas věnoval spánku téměř za celý týden dohromady.

Ve chvíli, kdy jsme se rozhodli jít si opéct k ohni buřty, použil Bohouš průhlednou fintu pro setrvání v hospodě, když se ostatním snažil namluvit, že venku strašně prší. Ti mu ale nenaletěli, a tak se opékání buřtíků uskutečnilo společně s oslavou narozenin Hanky, na jejíž zdraví se konzumoval rum, fernet, víno, pivo aj. Peršing navíc házel do ohně vybuchující Peršingy neboli uzavřené PET lahve, nemluvě již o jeho Caperfieldově iluzionistickém kousku, při němž nalil do lahve koly před zraky ostatních rum, který musel někam zmizet, protože v ní nebyl vůbec cítit. Proto upadl do podezření, že ho vypil sám, ale pravda byla asi mnohem tvrdší. Po několika dnech, při nichž nás démon lihu pevně polapil do svých sítí, jsme si vytvořili takovou hladinu v krvi, že na nás přestával působit i rum! Posezení u ohně se pak protáhlo díky emancipačním blábolům, jimž vévodila rozmluva Libora s Láďou na téma prací prášky.

Pátek 8. července 1994 (Žloutkovice – Karlštejn; 21,3 km): Peršing, který brzy ráno urychleně opustil stan, načež se z venku ozval hrozný řev provázející zvuky „vrhnutí šavle“, se pokoušel po probuzení se všech mlžit, když se obrátil na Petra a Pavla s otázkou: „Nevíte, kdo se to venku zebli?“ Oba však byli ráno jeho opuštěním stanu probuzeni, a tak věděli své. Pavel ho uklidnil prohlášením: „To nic není, já jsem včera vypil pět piv a pak jsem jich vyblil nejmíň dvacet.“

Již dopoledne odjeli po vyčerpávajících kombinacích, jak to vlastně provedou, domů Láďa, Bohouš a Hanka, zatímco ostatní vyrazili na nejdelší trasu letošní vody. Pospíchajícího Libora poněkud pozdržel rybář, který ho zachytil na svůj háček, a čekání na kávu po obědě v [Hýskově](#) zhruba ve třetině cesty. Poté již vyrazil pronásledován Vildou s Věrou takovým tempem, že přenesli kánoe přes [jez v Berouně](#) po jeho levé straně a nevědomky tak minuli jedinou vodáckou lahůdku na celé Berounce. Tou bylo zdolání tohoto jezu kilometr dlouhým náhonem, který před jezem vpravo odbočuje z koryta řeky a po 600 metrech se spojuje s Litavkou. Ta pak po dalších 400 metrech ústí zprava opět do Berounky. Tok náhonu je úzký, peřejnatý a téměř v celé své délce sevřený mezi domy a vysokými zdmi. Touto trasou se vydali Petr s Jitkou a Pavel s Luckou. Na poměrně náročném úseku se hned na prvním protrženém jízku se silným proudem táhnoucím na protější zeď, který sjížděli jen zadáci, cvakl Petr, který zde předvedl estrádní kousek zakončený převrácením lodi do strany. Při vylévání vody se pak s netajeným roztrpčením svěřil ostatním se svým dojmem: „To jsem si mohl myslet, že tím největším blbcem, co se cvakne, budu já.“

O necelých dvěstě metrech dále u nenápadného stupínku měl opět namále, když byli kousek před ním s Jitkou nahnáni na zeď a zde visíc za jakási stébélka travin rostoucích mezi cihlami hodnou chvíli přemítali, jak se dostat na pravou stranu, aby mohli proplout jazykem a nebyli prudkým proudem vrženi bokem na stupínek. Vše nakonec dopadlo dobře, ale byly to nervy.

Do kempu na levém břehu před Karlštejnem jsme dojížděli postupně, tak jak nás dlouhá trasa roztrhala, přičemž Libor, jenž zde byl první, vyběhl do vlaku téměř rovnou z kánoe.

Večer se naše oslabená skupina vydala do hospody už více méně jen na jídlo a pár sodovek ... a panáků.

Sobota 9. července 1994 (Karlštejn – Praha): Po asi dvanáctihodinovém spánku jsme naložili lodě a vyrazili domů. Z Karlštejna to naštěstí je do Prahy jen kousek. Jitka s Luckou jely vlakem, Vilda, Věra, Pavel a Petr autem. Věrní přísloví, že: „Všechny cesty vedou do Stodůlek, krom jedné,“ jsme dobloudili k Věře domů a odtud do Kolbenova ústavu, kde jsme

složili loď. Věrou průjezd Kolbenkou silně otřásl a to viděla jen zlomek, a tak jsme rychle zase odjeli pryč směrem domů.